Acatistul Sfintei mari muceniţe Anastasia
(s.v. 22 decembrie / s.n. 04 ianuarie)

Sfânta mare muceniţă Anastasia, vindecătoarea (s.v. 22 decembrie / s.n. 04 ianuarie):

https://www.academia.edu/44831060/Sf%C3%A2nta_mare_muceni%C5%A3%C4%83_Anastasia_vindec%C4%83toarea_22_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-muc.-anastasia

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-muc-anastasia

***

Materiale despre Sfânta mare muceniţă Anastasia, vindecătoarea:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Anastasia,-vindec%C4%83toarea-(22-dec-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Anastasia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Anastasia

&&&

traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfintei mari muceniţe Anastasia (glasul al 4-lea): Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție! Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre!

Condacul Sfintei mari muceniţe Anastasia (glasul al 2-lea): Cei ce sunt întru ispite şi în necazuri, alergând la Biserica ta, primesc cinstite tămăduiri din dumnezeiescul har, care locuieşte întru tine, Sfântă muceniţă Anastasia; că tu izvorăşti pururea lumii tămăduiri.

Condacul 1
Sfintei alese a lui Hristos, binecuvântatei mari muceniţe Anastasia, îi aducem cântări de laudă, căci are multă îndrăzneală față de Domnul pentru toate necazurile, durerile și bolile celor credincioşi. Iar noi, cu dragoste, îi strigăm: ***Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!***

Icosul 1
Ai devenit ca un înger cu o minte curată, după ce L-ai cunoscut pe Dumnezeu și ai învăţat tot ce este văzut şi nevăzut şi noi, lăudând învățătura înțeleaptă pe care ai primit-o de la Sfântul mucenic Hrisogon strigăm cu dragoste:
Bucură-te, ceea ce ai iubit credința în Hristos;

Bucură-te, că ai urmat evlavia mamei tale, Fausta;
Bucură-te, văzând curăția feciorei tale;
Bucură-te, păzită mereu de Îngeri;
Bucură-te, că te-ai apropiat de Dumnezeu prin curăția ta;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 2

Văzând Sfânta Anastasia că mulți creștini suferă în temnițe pentru numele și învățăturile lui Iisus Hristos, a început să le slujească, cu râvnă, mângâindu-i și vindecându-i. Iar noi Îi cântăm, cu veneraţie lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Sfânta Anastasia, aleasă de Dumnezeu, disprețuind hainele de valoare, se îmbrăca, în secret, în hainele cerşetorilor şi intra în temnițe pentru a-i sluji, ca mărturisitoare, lui Hristos, Iar noi, urmând-o cu mintea, o chemăm cu dragoste:
Bucură-te, vizitatoarea celor închiși în temnițe;
Bucură-te, mângâietoarea mărturisitorilor lui Hristos;
Bucură-te, că ți-ai risipit aurul și argintul pentru ei;
Bucură-te, cu cei care au dobândit Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, că ai spălat mâinile și picioarele sfinților și le-ai curățat părul;
Bucură-te, că L-ai luat exemplu pe Iisus Hristos;
Bucură-te, ceea ce le-ai vindecat bolile;
Bucură-te, că le-ai îngropat trupurile;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 3

Întărită de putere de sus, sfântă muceniţă, slujeai cu evlavie sfinților ca să-l rușinezi pe diavolul, care urând orice virtute, a instruit-o pe slujnică să-ți dezvăluie faptele în fața soțului tău necredincios. Noi, lăudând bunătatea ta, Anastasia, cântăm, împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Aveai o dragoste mare, în Domnul, pentru toți cei care suferă pentru mumele lui Hristos, în temnițe, chiar dacă mulţi ani ai fost închisă ca într-o închisoare în casa soţului tău necredincios; iar noi, minunându-ne de curajul tău, strigăm către tine:
Bucură-te, păzitoare harnică a poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, nu în cuvânt, ci în fapta care îl împlinește pe acesta;
Bucură-te, că eşti gata să-ți depui sufletul pentru prietenii tăi;

Bucură-te, că ai primit multă amărăciune pentru Hristos;
Bucură-te, îndurare neclintită faţă de cei puternici;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 4

Soțul tău, ţinându-te captivă și ca o sclavă, Sfântă Anastasia, a ridicat furtună de furie împotriva ta şi ţi-a pricinuit chin mare; noi, amintindu-ne de amărăciunea şi de suferința ta, Îi cântăm Domnului, care te-a întărit: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind fericita Anastasia că Sfântul ei învățător, Hrisogon a îndurat mult pentru Hristos, ea l-a urmat în suferințe și i-a scris, în secret: „Învățătorule, aștept a muri și nu mi-a rămas altceva decât numai dându-mi sufletul, să cad moartă". Noi, lăudându-ţi răbdarea, nu suntem vrednici a zice:
Bucură-te, ceea ce nu ți-ai cruțat trupul cinstit;
Bucură-te, ceea ce ai vrut să-ți risipești averea înaintea lui Dumnezeu de dragul săracilor;
Bucură-te, că ai cumpărat, prin asta, înțelepciune;
Bucură-te, cea care ai grija celor care suferă în legături;
Bucură-te, că le-ai slujit, cu râvnă;
Bucură-te, cea care ai intrat, în temnițe, fără teamă;
Bucură-te, cea care ai intrat, fără să te întorci în slava cerească;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 5

Ca o stea evlavioasă apărută în Roma, mare muceniţă Anastasia, tu îi vizitezi pe cei care suferă pentru Hristos în temnițe și care în inimile lor ard în credință, dar strigă mereu cu tine către Mântuitorul Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzându-o pe Anastasia, învățătorul ei, Sfântul Hrisogon, în confuzia acestei lumi, i-a scris: "Fii cu răbdare, ca în mijlocul mării, așteaptă pe Hristos, care va veni la tine și întru tine însăți să strigi ca proorocul, zicând: Pentru ce ești mâhnit sufletul meu și pentru ce mă tulburi? Nădăjduiește spre Dumnezeu, că mă voi mărturisi Lui, mântuirea mea și Dumnezeul meu". Iar noi te numim pe tine:
Bucură-te, ceea ce ţi-ai pus toată încrederea în Domnul;
Bucură-te, ceea ce ai îndurat asuprirea de dragul cerului Împărăției;
Bucură-te, că prin curăția ta de înger ai fost cinstită să trăiești în ceruri;

Bucură-te, ceea ce te apropii de Dumnezeu prin durerile tale;
Bucură-te, ceea ce ai fost cinstită să vezi minunile Domnului Atotputernic şi să le înţelegi;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale, ne izbăveşti de multe necazuri;
Bucură-te, că prin mijlocirea ta, ne eliberezi de ispite;

Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 6

Întreaga lume creștină îţi propovăduiește faptele cinstite, mare muceniţă Anastasia, îţi prea mărește suferințele, îţi slăveşte mucenicia și cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Tu ai strălucit mai mult decât soarele cu virtuțile tale în marele oraș, Roma, când s-a împlinit prezicerea învățătorului tău, Sfântul Hrisogon, despre moartea soțului tău lipsit de Dumnezeu. Eliberată de Dumnezeu, ai început să ai grijă de mucenicii lui Hristos, cu tot mai multă râvnă; noi, privind cu drag la faptele tale, spunem următoarele:
Bucură-te, ajutor zelos pentru cei suferinzi;
Bucură-te, că i-ai mângâiat pe prietenii lui Hristos cu cuvinte duhovniceşti;
Bucură-te, învățătoare care ai avut mare grijă de cele 3 fecioare: Agapi, Hionia și Irina;
Bucură-te, că le-ai întărit pe ele în mucenicie;
Bucură-te, trup cinstit în locul ales așezat;
Bucură-te, ceea ce ai trăit durere în mintea ta;
Bucură-te, că inima ți-ai făcut-o locuință pentru Duhul Sfânt;
Bucură-te, că ai ars deplin în focul iubirii pentru Dumnezeu;
Bucură-te, căci ai găsit Apărarea Lui cerească;
Bucură-te, că prin curajul tău, ai învins pe vrăjmașul mântuirii până la capăt;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 7

Dorința Sfântului Hrisogon, ca să moară pentru Hristos, a fost împlinită de pronia cerească; şi tu, când ai văzut moaștele cinstite ale învăţătorului tău, sărutându-le cu blândețe ai plâns din adâncul sufletului tău, purtând un cântec către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Domnul nostru ţi-a dat iar har și putere, când ai început a umbla din oraș în oraș, vizitând pe cei care erau legaţi în lanțuri. Noi, în urma călătoriilor tale, strigăm dulce către tine:
Bucură-te, urmașă a paşilor lui Hristos;
Bucură-te, roaba multor sfinți;
Bucură-te, bucurie pentru cei greu încercaţi;
Bucură-te, speranța celor necredincioși;
Bucură-te, dând cu aurul tău, libertatea credincioșilor din legăturile închisorii;
Bucură-te, că ai cuvinte divine care ne eliberează de legăturile fricii;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale ne izbăveşti de legăturile păcătoșeniei;
Bucură-te, ales model de trăire duhovnicească;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 8
Călătoria ta, cu Sfânta muceniţă Teodotia, a adus multe minuni: celor bolnavi le dădeai darul vindecării, celor ce au murit le pregăteai înmormântarea, pe cei vii îi întăreai în faptele virtuții; ajută-ne şi nouă, nevrednicilor, sfântă şi du şi rugăciunile noastre către Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 8
Întreaga temniță a fost umplută cu mult plâns și suspine, când ai venit, mai devreme, după obiceiul tău și nu ai fost lăsată să intri în numele lui Hristos la nici unul din prizonieri, iar cei care au fost păziţi toată noaptea, din porunca împăratului rău, au fost omorâți; noi, amintindu-ne durerea ta pentru prietenii lui Dumnezeu, strigăm așa:
Bucură-te, că ai căutat cu sârguință pe slujitorii lui Hristos în temnițe;
Bucură-te, milostivă care i-ai ajutat pe cei din temniţe;
Bucură-te, că ai luat crucea Domnului cu dragoste pe umerii tăi;
Bucură-te, cea care ai fost cinstită ca pretutindeni să vezi minunile Domnului Atotputernic, cu ochi înţelegători;
Bucură-te, că pentru dragostea ta pentru aproapele tău, ai dobândit o mare îndrăzneală față de Dumnezeu;
Bucură-te, trimiţând vindecarea celor bolnavi;
Bucură-te, că ai înviat pe cei pe jumătate morți, prin porunca lui Dumnezeu;
Bucură-te, cea care ai căutat curăția lui Hristos;
Bucură-te, mare muceniţă prea mărită;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 9
Oamenii cei răi au încercat să te convingă să te închini idolilor, dar tu le-ai strigat, fără teamă: „Sunt roaba lui Hristos și Îi cânt zi și noapte: ***Aliluia!*** ”

Icosul 9
Conducătorul preoţilor închinători la idoli a vorbit cu tine cu linguşire, încercând să îţi prindă sufletul sfânt. Dar tu, cunoscând toată viclenia vrăjmașului, i-ai rușinat pe chinuitori şi ai schimbat tot răul în bine, privind fără teamă la instrumentele chinului și la toate chinurile. Noi, minunându-ne de curajul tău, te chemăm cu tandrețe:
Bucură-te, cea ce ai respins toată lumea închinătoare la idoli;
Bucură-te, că ai ales să accepți chinurile pentru Hristos;
Bucură-te, că ai ales să mergi la moarte cu dragoste;
Bucură-te, că i-ai surprins pe chinuitori cu răbdarea ta;
Bucură-te, că ai împodobit Biserica lui Hristos cu suferințele tale;
Bucură-te, cea ce ai ales Viața veșnică - Hristos;
Bucură-te, ceea ce ai rușinat pe preotul slujitorilor la idoli;
Bucură-te, călcând demonii în picioare;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 10
Mântuiește pe toți cei ce aleargă la tine, ajută-i cu rugăciunile tale, mare muceniță, înaintea Domnului și cere iertarea păcatelor celor care îți cinstesc suferința şi Îi strigă cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 10
Sfântă Anastasia, iubindu-L pe Împăratul Ceresc, din toată inima, ai fost aruncată în închisoare pentru dulcele Iisus, răbdând foame și sete și întărindu-te prin rugăciune; iar noi, slăvind suferința ta cinstită, îţi cântăm astfel:
Bucură-te, urmașă cu patima lui Hristos;
Bucură-te, cea împodobită cu glorie biruitoare;
Bucură-te, că ai strălucit în temniță pământească cu slava cerească;
Bucură-te, cea deodată cu mucenicii sfinţi;
Bucură-te, aducându-ți aminte de noi prin rugăciunea ta la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, eliberând rapid legăturile păcatelor noastre;
Bucură-te, alungând demonii de la oameni;
Bucură-te, ceea ce îi călăuzești pe tâlhari pe calea dreptății;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 11
Îţi aducem cântarea, din toată inima, slăvind suferința ta pentru Hristos și te rugăm, sfântă purtătoare de dragoste: cere-i Milostivului Domn sănătate tuturor, viaţă lungă și biruință împotriva dușmanilor. Iar nouă, care îţi lăudăm chinurile, cere-ne pace și mântuire, să cântăm lui Dumnezeu, pentru totdeauna: ***Aliluia!***

Icosul 11
Cu o față strălucitoare și veselă, ai urmat suferința pregătită pentru tine de la chinuitori și cu gânduri vesele te numim:
Bucură-te, că ai fost închisă în temnița Illyrisians;
Bucură-te, cea ce ai fost hrănită de speranța ta - Hristos;
Bucură-te, căci ai fost izbăvită de scufundarea mării, prin grija lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost întinsă între cei 4 stâlpi;
Bucură-te, că ai devenit ca Fiul lui Dumnezeu răstignit pe cruce;
Bucură-te, arzând cu foc până la moarte;
Bucură-te, model de trăire duhovnicească, ce ai fost eliberată de legături și trup;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 12
Curgând cu dragoste din icoana ta, harul de sus e trimis la noi toți. Te rugăm cere Domnului iertarea păcatelor noastre, dă-le vindecare celor bolnavi și în suferințe, iar noi, vindecaţi și recunoscători, strigăm către minunatul Dumnezeu între sfinți: ***Aliluia!***

Icosul 12
Cântând chinurile tale pentru Hristos, ne închinăm înaintea suferinței tale, mare muceniţă, îți cinstim sfânta moarte și te rugăm să ne oferi ajutorul din cer și nouă, celor ce trăim în întunericul patimilor și al ispitelor! Iar noi strigăm către tine:
Bucură-te, sfântă mare muceniţă;
Bucură-te, că ţi-ai oferit trupul ca jertfă evlavioasă, în multe feluri de chinuri;
Bucură-te, turturică, zburând până la Ierusalimul cel mai înalt;
Bucură-te, mireasă curată și desăvârşită a lui Hristos;
Bucură-te, cădelniță duhovnicească, aducând tămâie lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, bogată comoară a vindecărilor;
Bucură-te, abundenţă în cupa darurilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, salvatoarea tuturor!
Bucură-te, icoana luminoasă a vieții pentru toți cei ce caută mântuirea;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, îndelung răbdătoare și încântătoare Sfântă mare muceniţă Anastasia primeşte rugăciunea noastră, de la slujitorii tăi nevrednici, adusă ţie cu dragoste și cere de la Hristos, Dumnezeu să ne elibereze din legăturile păcătoase şi să scăpăm prin rugăciunile tale de mânia lui Dumnezeu și de osânda veșnică și să fim răsplătiți în Împărăția Cerului, cu tine pentru totdeauna cântându-I lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1
Ai devenit ca un înger cu o minte curată, după ce L-ai cunoscut pe Dumnezeu și ai învăţat tot ce este văzut şi nevăzut și noi, lăudând învățătura înțeleaptă pe care ai primit-o de la Sfântul mucenic Hrisogon strigăm cu dragoste:
Bucură-te, ceea ce ai iubit credința în Hristos;
Bucură-te, că ai urmat evlavia mamei tale, Fausta;
Bucură-te, văzând curăția fecioriei tale;
Bucură-te, păzită mereu de Îngeri;
Bucură-te, că te-ai apropiat de Dumnezeu prin curăția ta;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 1
Sfintei alese a lui Hristos, binecuvântatei mari muceniţe Anastasia, îi aducem cântări de laudă, căci are multă îndrăzneală față de Domnul pentru toate necazurile, durerile și bolile celor credincioşi. Iar noi, cu dragoste, îi strigăm: ***Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!***

Apoi, se spune această:

Rugăciune

O, îndelung răbdătoare și înțeleaptă mare muceniţă Anastasia a lui Hristos cu sufletul tău stai în Rai la tronul Domnului, dar pe pământ săvârșești diferite vindecări cu harul dat ție; privește cu milostivire, spre oamenii care vin și se roagă înaintea icoanei tale, cerându-ți ajutorul, fă rugăciuni sfinte pentru noi către Domnul și cere iertarea păcatelor noastre, ajută-ne în lucrările milosteniei, întărindu-ne duhul în slujire cu blândețe, smerenie și ascultare, dă vindecare bolnavilor; celor care se întristează și celor care trăiesc în legături, fii salvatoare şi mijlocitoare. Roagă-te

Domnului să ne dea, tuturor, un sfârşit creştinesc şi un răspuns bun la înfricoşătoarea Sa Judecată, ca şi noi să fim demni, împreună cu tine, să slăvim pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei mari muceniţe Anastasia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

***

Anastasia, cea prea frumoasă între femei, s-a născut în vestita cetate a Romei. Ea pe toţi covârşea cu neamul său cel bun, cu frumuseţea cea trupească şi cu cea sufletească, cu obiceiuri bune şi cu blândeţe. Era fata lui Pretextat, unul din boierii mari de credinţă elin, iar maica ei credea întru Hristos, având numele Fausta. Din copilărie, Anastasia a fost încredinţată de maica sa spre învăţătura cărţii, unui bărbat prea slăvit întru înţelepciune şi cu viaţă cinstită, cu numele Hrisogon, creştin credincios şi iscusit desăvârşit întru cele dumnezeieşti, iar după aceea şi mucenic.

De la acest bărbat a învăţat Anastasia nu numai înţelegerea cărţii, ci şi a cunoaşte pe Acela, Care este Alfa şi Omega, începutul a toată zidirea cea văzută şi nevăzută şi sfârşitul tuturor dorinţelor inimilor celor binecredincioşi. A învăţat să cunoască şi să iubească pe Dumnezeul cel adevărat, pe Ziditorul tuturor şi Stăpânitorul. Se sârguia în citirea cărţilor creştineşti ziua şi noaptea, învăţând legile Domnului şi întărindu-şi inima în dragostea lui Dumnezeu. Săvârşind ea învăţătura la Hrisogon, s-a făcut slăvită înaintea tuturor ca o prea înţeleaptă şi frumoasă.

După aceasta, fericita ei mamă, Fausta, trecând din această viaţă, a fost dată de tatăl său, cu multă silă, după un bărbat cu numele Pomplie, asemenea fiind de bun neam, dar cu credinţa elin. Şi a fost dusă în casa mirelui, adică credincioasă la cel necredincios, mieluşeaua lui Hristos la lup răpitor.

Însă păzind-o Dumnezeu, către Care ziua şi noaptea suspina cu inima şi se tânguia, nu şi-a pierdut fecioria sa, nici nu a întinat trupul ei curat cu bărbatul cel necurat, pentru că Anastasia se prefăcea neîncetat că are boala cea femeiască. Iar uneori, fiind silită de soţul său, ieşea din mâinile lui, ajutându-i nevăzut îngerul, păzitorul ei. Şi astfel era cu fecioria nevătămată. Adeseori îşi schimba hainele sale cele luminate şi podoabele cele de mult preţ şi, îmbrăcându-se pe ascuns în haine sărace, ieşea din casa sa, neştiind nimeni, decât numai o slujnică a ei, care de aproape îi urma şi cerceta toate temniţele, dând mult aur la străji şi cercetând pe cei ce pătimeau pentru Hristos. Le slujea pe cât putea în toate, cu bună cucernicie şi cu cinste, spălându-le mâinile şi picioarele şi părul cel plin de praf curăţindu-l,

ştergând sângele lor şi rănile lor legându-le cu petece curate. Apoi, dând fiecăruia hrană şi băutură, se întorcea la casa sa.

Astfel, adeseori ieşind şi întorcându-se, nu s-a tăinuit de bărbatul ei, căci el a cunoscut că cerceta temniţele. De aceea şi mai mult s-a mâniat asupra ei, pentru că nu voia să ştie de unirea nunţii şi mult o necăjea pe dânsa. Aflând el de la slujnica care îi urma ei - acea ticăloasă i-a spus lui toate - pentru aceea, bătând rău pe Anastasia, a închis-o într-o casă şi a pus strajă, ca piciorul ei să nu mai calce afară. Sfânta se mâhnea cu duhul pentru robii lui Hristos, căci nu mai putea să-i cerceteze, nici să le slujească, nici să le deie cele de trebuinţă. Dar mai mult o durea inima pentru dascălul ei, Sfântul Hrisogon, fiindcă nu-l vedea, pentru că acel sfânt doi ani avea de când era în temniţă, răbdând fel de fel de munci. Adeseori ea mergea la dânsul când era slobodă, iar acum nu-i mai era cu putinţă, fiind închisă şi străjuită.

În acea vreme a început bărbatul ei a o necăji mult, mai ales după ce a murit tatăl ei, ca să-i ia toată averea părintească, ce rămăsese Anastasiei ca moştenire, ca unei fiice pentru că Pretextat nu avea feciori mai mulţi, nici neamuri. Atunci Pomplie, urând pe Anastasia, pentru că nu răspundea dorinţei lui cele trupeşti, cugeta să o omoare, ca toată averea ei să o moştenească şi luându-şi altă femeie, să o aducă în bunătăţile cele străine.

Deci ca pe o roabă o socotea pe sfânta fecioară, necăjind-o în toate zilele şi muncind-o, care lucru se adevereşte din scrisoarea ei scrisă în taină către Sfântul Hrisogon şi trimisă printr-o bătrână, într-acest chip zicând:

"Sfântului mărturisitorului lui Hristos, Hrisogon, scrie Anastasia. Deşi tatăl meu era închinător de idoli, maica mea, Fausta, totdeauna a avut bună credinţă şi a vieţuit creştineşte. Ea chiar din scutece, m-a făcut a fi creştină, iar după plecarea ei din această viaţă, cu greu jug şi fără de voie m-am însoţit cu un bărbat, care e fur de cele sfinte, de la al cărui pat, prin milostivirea lui Dumnezeu, cu prefacerea bolii, fug ziua şi noaptea în urma Domnului meu Iisus Hristos. Iar bărbatul care se laudă cu moştenirea mea, o cheltuieşte cu nevrednicii şi necuraţii închinători de idoli, iar pe mine ca pe o vrăjitoare şi străină de cele sfinte, cu grele străji m-a robit, încât aştept a muri şi nu mi-a rămas altceva decât numai dându-mi sufletul, să cad moartă. Şi chiar de mă voi bucura întru moarte pentru mărturisirea Domnului meu Iisus Hristos, însă de aceasta mă mâhnesc foarte mult, căci toată bogăţia mea, cea făgăduită lui Dumnezeu, o văd cheltuită de mâinile străinilor şi păgânilor. Pentru aceasta te rog pe tine o! omule al lui Dumnezeu, roagă cu sârguinţă pe Stăpânul Hristos,

pentru ca pe bărbatul meu sau să-l lase să vieţuiască dacă mai înainte vede că se va face cândva creştin sau de are astfel a petrece în necredinţă, apoi să-i poruncească să iasă dintre cei vii şi să dea loc altora, care cinstesc pe Dumnezeu. Căci mai bine-i este a muri, decât a nu mărturisi pe Fiul lui Dumnezeu şi celor ce-L mărturisesc pe El a le face împiedicare, de care Însuşi Hristos este martor. Iar de mă voi elibera, voi merge pe urmele sfinţilor şi mă voi îngriji pentru dânşii cu sârguinţă, precum am şi început. Închinăciune ţie, bărbatule al lui Dumnezeu şi pe mine mă pomeneşte".

Apoi Anastasia a primit această scrisoare: *"Hrisogon, scrie Anastasiei: Ţie, care te învăluieşti în mijlocul viforului şi al tulburării lumii acesteia, degrabă îţi va veni Hristos, Cel ce umblă pe ape şi vânturile cele diavoleşti, care s-au sculat asupra ta, le va alina numai cu un cuvânt al poruncii Sale. Deci, fiind cu răbdare ca în mijlocul mării, aşteaptă pe Hristos, Care va veni la tine şi întru tine însăţi să strigi ca proorocul, zicând: Pentru ce eşti mâhnit sufletul meu şi pentru ce mă tulburi? Nădăjduieşte spre Dumnezeu, că mă voi mărturisi Lui, mântuirea mea şi Dumnezeul meu. Aşteaptă îndoit darul de la Dumnezeu, căci şi vremelnica moştenire ţi se va întoarce ţie şi cea cerească ţi se va pregăti. Iar Domnul va îndelunga facerea Sa de bine, ca să nu se pară că sunt neînsemnate cele date nouă de la El. Vezi şi nu te tulbura de aceasta, pentru că celor ce vieţuiesc cu dreaptă credinţă li se aduc asupra cele potrivnice, căci nu te păgubeşti, ci te ispiteşti de la Domnul. Şi aceasta să ştii, că nu este fără primejdie apărarea ce se face prin ajutorul omenesc, căci grăieşte Scriptura: Blestemat este omul care nădăjduieşte spre om şi binecuvântat este cel ce nădăjduieşte spre Domnul. Păzeşte-te bine şi cu trezire, de tot păcatul şi de la Însuşi Dumnezeu caută mângâiere, ale Cărui porunci păzeşti. Pentru că degrabă se va întoarce peste tine vreme paşnică şi ca după o noapte întunecată, vei primi lumina zilei celei purtătoare de flori. Şi că după o iarnă ce a trecut, vor veni ţie zile senine de aur. Astfel tuturor celor ce pătimesc pentru numele lui Hristos să le dai mângâiere vremelnică şi însăţi, fără îndoire, te vei învrednici mângâierii celei veşnice. Mântuieşte-te întru Domnul şi pentru mine te roagă".*

Peste puţină vreme, iarăşi fiind chinuită de moarte de către bărbatul cel cu obicei rău şi păgân, a scris către sfântul astfel: ***"Mărturisitorului lui Hristos, Hrisogon, scrie Anastasia: Sfârşitul trupului meu a venit. Pomeneşte-mă ca să primească Domnul sufletul meu, căci pentru a Lui dragoste pătimesc acestea ce vei auzi din gura acestei bătrâne".***

Sfântul Hrisogon a răspuns: *"Hrisogon scrie Anastasiei: Totdeauna înaintea luminii merge întunericul, după boală se întoarce sănătatea şi după moarte se*

făgăduieşte viaţa. Cu un sfârşit se încheie cele potrivnice ale lumii, ca şi cele cu bună norocire, astfel încât nu prin nevoi să domnească deznădăjduirea, nici prin bucuria cea deşartă, înălţarea. Una este marea pe care umblă bărcile trupurilor noastre şi de o cârmă se conduc sufletele noastre prin înotare. Bărcile unora fiind tari, trec valurile fără vătămare, iar ale altora fiind slabe, chiar la ţărm sunt aproape de înecare, căci aproape este vremea ca să piară cei ce nu cugetă a veni la ţărm mântuitor. Iar tu, o! slujitoarea lui Hristos, cea fără de prihană, leagă-te cu tot gândul de crucea lui Hristos şi te pregăteşte spre lucrul Domnului şi după ce vei sluji, după dorinţa ta, cu mucenicească prăznuire, vei trece către Hristos".

Cu această scrisoare a proorocit Sfântul Hrisogon despre grabnica pierzare a lui Pomplie, bărbatul ei cel rău; pentru că în zilele acelea s-a trimis de împăratul cu scrisori către împăratul perşilor şi, având a merge pe mare, s-a scufundat şi s-a înecat de un vifor ce s-a ridicat fără veste. Aşa a pierit, ticălosul cu sunet, iar Sfânta Anastasia s-a izbăvit ca pasărea din cursa celui ce vânează, avându-şi curată fecioria sa. Apoi, şi-a primit toată moştenirea ce-i rămăsese de la părinţii ei şi a început iarăşi, neoprită de nimeni, a merge pe la închisori şi pe la temniţe, slujind sfinţilor, răbdătorilor de chinuri ai lui Hristos, nu numai cu averea, ci şi cu priceperea sa mângâindu-i cu cuvinte folositoare şi deşteptându-i la bărbăţie, la răbdare şi la înfruntarea morţii pentru Hristos.

În acea vreme, împăratul Diocleţian, zăbovind în Acvileia şi îngrijindu-se despre aceasta cu sârguinţă, ca nici unul din creştini să se tăinuiască ori să scape din mâinile lui, i s-a vestit de la Roma că s-au umplut temniţele de mulţime de creştini, pe care în multe feluri muncindu-i, nu se leapădă de Hristosul lor, şi că toţi au învăţător pe Hrisogon, pe care-l ascultă, ţinându-se de învăţătura lui. Împăratul a poruncit ca toţi să fie daţi la munci şi la moarte, iar Hrisogon să se trimită la dânsul, căci socotea că dacă va birui pe Hrisogon, apoi va birui şi pe ceilalţi creştini.

Deci, fiind dus Sfântul Hrisogon la împărat spre întrebare, îi urmă lui de departe şi Anastasia. Văzându-l împăratul, mai întâi a vorbit cu dânsul cu cuvinte blânde, zicându-i: "Primeşte sfatul meu cel bun o! Hrisogoane, şi te împărtăşeşte credinţei noastre. Fă cele plăcute zeilor şi îţi alege cele de bucurie, decât cele de nevoi, cum şi cele de folos, mai vârtos decât cele nefolositoare şi să ştii că, nu numai de muncă vei scăpa, ci îţi vom dărui lumina cea dulce şi îndată te vom pune eparh al cetăţii celei mari, adică peste Roma".

Sfântul a răspuns: *"Eu un Dumnezeu am cunoscut şi pe El îl socotesc mai dulce decât toată lumina, mai iubit decât toată viaţa şi mai de folos decât toate comorile.*

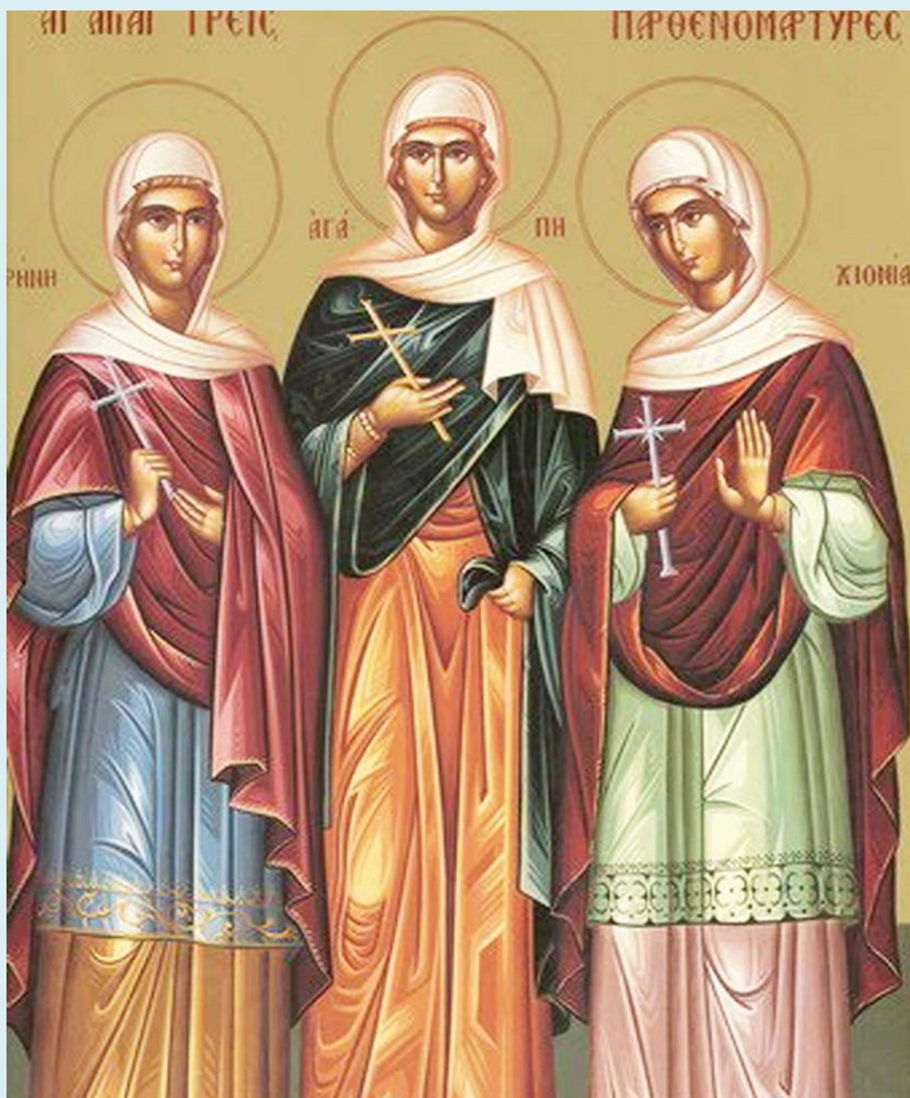
În El cred cu inima şi cu gura Îl mărturisesc, cu sufletul Îl cinstesc şi genunchii mei spre El îmi plec, înaintea tuturor. Iar mulţimea zeilor tăi, basmele şi pe diavol niciodată nu-i voi cinsti, ca şi Socrat, care zice: Se cuvine a fugi de aceia cu toată tăria, că sunt înşelători de oameni şi dovediţi ca pierzători de suflete. Iar darurile şi cinstirile cele făgăduite de tine mie, nu le socotesc mai bune decât visul şi umbra".

Deci, neputând a răbda mai mult împăratul nişte graiuri ca acestea ale lui Hrisogon, a poruncit ostaşilor să-l ia şi, ducându-l într-un loc pustiu, să-i taie capul. Şi aceasta făcându-se, a aruncat trupul său în mare, iar ***în acele părţi unde l-a aruncat, nu departe, era preotul Zoil, bărbat sfânt şi trei fecioare surori cu trupul şi cu duhul, adică Agapi, Hionia şi Irina. Acel preot, prin oarecare descoperire dumne-zeiască, înştiinţându-se despre trupul Sfântului Hrisogon, l-a luat împreună cu capul şi, punându-l într-un sicriu, l-a ascuns în casa sa.***

La treizeci de zile i s-a arătat Sfântul Hrisogon în vis, zicându-i: *"Să ştii că într-aceste nouă zile, acele trei fecioare ale lui Hristos, care vieţuiesc lângă tine, vor fi luate spre mucenicie, iar tu spune roabei Domnului, Anastasia, ca să aibă grijă de dânsele, deşteptându-le către nevoinţa cea cu bărbăţie, până când se vor încununa prin pătimire. Iar tu să fii cu bună nădejde că vei primi roadele cele dulci ale ostenelilor tale. Căci degrabă te vei libera de aici şi te vei duce către Hristos, împreună cu cei ce au pătimit pentru El".*

Şi s-a făcut această descoperire şi Sfintei Anastasia, care, fiind îndemnată de Duhul lui Dumnezeu, a venit la casa preotului, pe care niciodată nu-l ştia şi l-a întrebat: ***"Unde sunt fecioarele acelea, despre care i s-a descoperit lui în vedenie că vor să aibă sfârşit mucenicesc?"*** Deci, aflând casa lor, cu dragoste a vieţuit o noapte cu ele, spunându-le multe cuvinte mântuitoare de suflet şi pline de dumnezeiasca dragoste, prin care le deştepta a răbda cu bărbăţie, până la sânge, pentru Mirele lor Hristos. Apoi a văzut şi moaştele Sfântului Hrisogon, mucenicul lui Hristos şi al său iubit dascăl, plângând lângă dânsele cu lacrimi fierbinţi, încredinţându-se rugăciunilor lui. După aceea s-a întors în Acvileia şi s-a făcut precum a zis Sfântul Hrisogon preotului Zoil în vis, căci acel preot, în curgerea celor nouă zile, s-a mutat către Domnul.

Împăratul cel fărădelege, auzind de cele trei fecioare, a poruncit să le aducă la privelişte. Întâi a început a le momi cu blândeţe, lăudându-le cu cuvinte linguşitoare pentru frumuseţea lor, făgăduindu-le să le mărite după bărbaţi de bun neam şi bogaţi şi să le dăruiască multe şi mari daruri, dacă se vor închina idolilor.

Sfintele muceniţe Agapia, Hionia şi Irina

Cea mai mare în vârstă, care se chema Agapi, ca să-şi arate dragostea sa către Dumnezeu, cu multă îndrăzneală a răspuns: "Să nu pui nicidecum în mintea ta, o! împărate, că ne vom înfricoşa de muncile cele cumplite sau de moartea cea aspră sau că ne va birui pe noi strălucirea neamului sau că ne vom mâhni pentru frumuseţea trupului, sau că vei slăbi cu momeli tăria sufletului nostru, ca să vindem buna-credinţă. Cu cât ne vei munci mai cumplit, cu atât ne vei folosi mai mult".

Deci, văzând împăratul atâta îndrăzneală a acelei fecioare s-a mâniat şi având trebuinţă a se duce în Macedonia, le-a închis în temniţă. Apoi a poruncit lui Dultie, eparhul, ca să le ispitească cu sârguinţă şi să le muncească cu felurite munci.

Anastasia, împreună pătimitoarea, după obiceiul ei umblând pe la cei ce pătimeau prin închisori, îndată a venit şi la sfintele fecioare, pe care le-a mângâiat cu

nădejdea ajutorului celui nedepărtat al lui Hristos şi cu biruinţa asupra vrăjmaşului. Iar răul Dultie, fiind foarte desfrânat şi înverşunat, văzând frumuseţea celor trei fecioare, a voit să le batjocorească. Deci s-a dus singur la temniţă, ca să împlinească cu fapta lucrul cel cugetat, dar Dumnezeu, vrând să izbăvească pe roabele Sale de o ispită ca aceea, l-a făcut să greşească locul şi, socotind că intră în temniţă, a intrat în bucătărie, unde erau vase multe mânjite, pe care îmbrăţişându-le şi sărutându-le ca un beat, socotind că erau acolo fecioarele acelea, s-a făcut negru, fiind plin de funingine pe toată faţa.

După aceea, ieşind afară ca să meargă la palatul său, nimeni nu l-a cunoscut că este eparhul, ci socotea că este un ieşit din minţi şi îndrăcit. Unii râdeau de dânsul, iar alţii îl băteau ca pe un ieşit din minţi. Ajungând cu multă greutate la palat nu-l lăsau ostaşii să intre înăuntru, ci îl împingeau afară şi îi dau ghionturi, pentru că nimeni nu credea să fie eparhul. Târziu, de abia rudeniile sale l-au cunoscut şi l-au adus în casa sa şi, după ce şi-a venit în simţiri, zicea că i-au făcut aceasta creştinii cu farmecele, mâniindu-se asupra lor foarte mult. Deci a adus pe cele trei fecioare înaintea lui şi a poruncit să le dezbrace de haine şi să le dezgolească cu totul ca să le poarte prin târg, spre răzbunarea ruşinării lui. Dar o! lucrurile Tale cele slăvite Doamne, Ziditorule al toate! s-au făcut cămăşile lor ca nişte piei şi s-au lipit aşa de trupurile lor, încât n-au putut nicidecum să le dezvelească muncitorii şi toţi s-au înspăimântat de o minune înfricoşată ca aceea.

Încă şi altă minune a urmat, căci dintr-aceasta pricină a orbit eparhul, prin puterea cerească, încât ridicându-l de pe scaun, ca pe o iarbă neînsufleţită, l-au pus în pat, iar în locul lui a venit eparh, de la împărat, un altul cu numele Sisinie. Acesta a aruncat în foc pe Sfânta Agapi şi pe Hionia, unde s-au şi sfârşit, dându-şi sufletele lui Dumnezeu, iar trupurile lor au rămas în foc, întregi şi nevătămate, neatingându-se focul nici de părul lor şi nici de haine.
Drept aceea, iubitoarea de mucenici Anastasia a luat sfintele lor moaşte şi le-a îngropat cu multă evlavie, rugându-se lui Dumnezeu totdeauna să o învrednicească şi pe dânsa a lua cununa cea mucenicească.

Pe Sfânta Irina o momea, de asemenea, Sisinie eparhul şi o îndemna ca să jertfească; dar ea, nesupunându-se, a început a o înfricoşa. Apoi văzând că nu se supune, a zis către dânsa: "Să ştii că de nu mă vei asculta te voi pune la un loc arătat şi văzut de tot poporul, unde să vină fiecare să te batjocorească şi să-ţi spurce sufletul şi trupul".

Iar ea a răspuns: "Nădăjduiesc în Stăpânul meu Iisus Hristos, că-mi va izbăvi picioarele mele de cursele tale şi va păzi sufletul meu neîntinat, iar dacă mă voi întina cu sila, pentru aceasta nicidecum n-am păcat, că fără de voia mea se face".

Atunci ighemonul a dat-o pe dânsa ostaşilor s-o ducă la casa de desfrânare şi a poruncit să meargă la dânsa, fără de sfială, oricare ar voi. Dar Dumnezeu n-a zăbovit, ci a trimis pe sfinţii săi îngeri ca pe nişte ostaşi şi au dus-o pe dânsa deasupra unui munte, parcă în ciuda ighemonului, care, văzând o minune ca aceasta, n-a încetat cel neputincios de a face război cu Atotputernicul Dumnezeu şi alerga nebunul la munte călare, ca să o ia cu sila. Şi iarăşi a urmat o minune, căci vedea pe fecioara de departe, dar nu putea să se apropie nicidecum de dânsa, că îl împiedica o putere dumnezeiească nevăzută, ca şi cum ar fi fost înaintea lui un zid nebiruit. Apoi având ochi, nu vedea şi alerga împrejurul muntelui, pipăind fără folos şi s-a muncit în deşert, până seara rătăcind. Atunci un ostaş aruncând cu săgeata asupra muceniţei a trecut aceea printr-însa, astfel voind Dumnezeu. Iar sfânta, mulţumind lui Hristos că a păzit-o pe dânsa fără prihană, şi-a dat în mâinile Lui fericitul său suflet.

După ce s-a dus ighemonul, Sfânta Anastasia a luat moaştele ei şi le-a îngropat împreună cu celelalte, cu cinste şi cu mirositoare tămâieri.

Apoi Sfânta Anastasia umbla din cetate în cetate şi din latură în latură, slujind sfinţilor care erau ţinuţi prin legături, chivernisind cu averile sale pe legaţii lui Hristos de mâncare, de băutură şi de toate doctoriile, făcând uşurare celor ce erau în strâmtorare mare şi celor ce slăbeau cu trupul cumpărându-le cu aur uşurarea din legăturile cele grele şi de lungă vreme. Pentru această pricină, ea s-a numit vindecătoare de răni, căci pe mulţi i-a dezlegat în taină din legături. Prin purtarea sa de grijă multora a adus uşurare, pe mulţi i-a tămăduit de răni nevindecate, ostenindu-se cu mâinile sale şi doftorind pe mulţi care erau pe jumătate morţi, apoi, prin slujirea sa i-a înviat şi i-a dăruit sănătoşi pentru muncile ce erau să vină.
Sfânta Anastasia învăţase şi meşteşugul doftoriei şi singură tămăduia pe cei răniţi şi pe mâinile sale îi purta pe aceia, care nu puteau să-şi ţină nici picioarele, nici mâinile, avându-le sfărâmate şi rănite pentru Hristos. Apoi singură le dădea acelora hrană în gură, îi adăpa şi le oblojea rănile şi bubele. Aceasta îi era ei spre mare bucurie şi veselie, de a sluji cu osârdie, ca Însuşi lui Hristos, acelora care pătimeau pentru mărturisirea numelui celui prea dulce al Domnului. Pentru aceasta cu tot cugetul se îngrijea, în toate chipurile se sârguia şi întru aceasta se ostenea cu toată tăria, biruind neputinţa firii sale, cu tăria sufletului, cu bărbăţia şi cu dragostea către Dumnezeu şi către cei de aproape; iar mai vârtos către sfinţii pătimitori, care

totdeauna sunt aproape de Dumnezeu, despre care zicea împreună cu David: Iar mie foarte îmi sunt cinstiţi, prietenii tăi, Dumnezeule.

***

Mergând Sfânta Anastasia, vindecătoarea de răni, în Macedonia şi acolo, îndeletnicindu-se în obişnuita slujire a sfinţilor, a făcut cunoştinţă cu o văduvă foarte tânără cu numele Teodotia, care era cu neamul din părţile Bitiniei, din cetatea Niceea. Aceasta a rămas văduvă cu trei prunci, după bărbatul său care murise şi îşi avea locaşul în Macedonia, petrecându-şi zilele văduviei sale cu bună-credinţă şi întru creştinească mărturisire. Fericita Anastasia era găzduită de multe ori la aceea văduvă, iubind-o ca pe o roabă credincioasă a lui Hristos şi mângâindu-se împreună cu dânsa, prin cuvinte înţelepte, pentru dragostea lui Dumnezeu - pentru care, o! cât de mulţi sfinţi şi-au pus cu osârdie sufletele lor! După câtăva vreme, Teodotia a fost cunoscută că e creştină, deci au prins-o şi au dus-o la împărat, care a supus-o întrebărilor. Unul din cei de faţă, cu numele de Levcadie, rănit fiind de frumuseţea ei, a rugat pe împărat să i-o dea de femeie şi să nu o piardă pe ea. Împăratul s-a învoit îndată la cererea lui, nădăjduind că mai degrabă va reuşi bărbatul acela s-o întoarcă spre zei.

Deci, luând Levcadie în casa sa pe Teodotia, împreună cu fiii săi, ce n-a făcut ca s-o amăgească? A rugat-o, sfătuind-o, momind-o şi îngrozind-o ca să facă aceste două: adică, să se lepede de Hristos şi să voiască a fi lui femeie.

Iar Teodotia răspundea: "De pofteşti bogăţiile mele, iată, toate ţi le dau de bună voie, iar de te sârguieşti a mă avea pe mine de femeie, nu nădăjdui, ci lasă-mă să slujesc lui Hristos, ca în locul tuturor bogăţiilor, numai pe Hristos să-l moştenesc. Iar dacă, iubind frumuseţea mea, mă pofteşti şi te nevoieşti a mă întoarce de la Hristosul meu, apoi să ştii că alegi lucrurile cele cu neputinţă; căci mai lesne vei schimba frumuseţea mea în urâciune şi viaţa în moarte, decât să poţi întoarce mintea mea de la Hristos şi să mă aduci spre a voi nunta cu tine".

În acele zile Levcadie, a avut nevoie a merge cu împăratul care se ducea undeva. Deci s-a dus, lăsând pe Teodotia în casa sa şi a zăbovit în acea cale multă vreme. Astfel Teodotia, având puţină linişte, slujea împreună cu Sfânta Anastasia, celor legaţi; pe cei bolnavi tămăduindu-i, pe cei morţi îngropându-i şi pe cei vii întărindu-i spre mai mari nevoinţe. Şi iarăşi s-a vestit lui Diocleţian că s-au umplut temniţele de prin cetăţi de creştini şi nu mai este loc pentru alţii. Atunci, păgânul tiran a poruncit ca să-i piardă pe toţi într-o noapte, ca să deşerte temniţele pentru primirea altor creştini. Şi aşa a fost rânduită o noapte pentru acel lucru rău, când mulţime mare de mucenici au fost trimişi la Hristos, către ziua cea neînserată. Pe

unii i-au ucis cu sabia, pe alţii i-a înecat apa, pe alţii i-au ars cuptoarele cele de foc, iar pe alţii i-au primit de vii sânurile pământului. Apoi săpând şanţuri şi gropi adânci, i-a aruncat acolo de vii şi i-a astupat cu pământ şi cu pietre, ale căror nume se află scrise în cartea vieţii şi singur Dumnezeu le ştie.

A doua zi, iubitoarea de mucenici, fericita Anastasia, venind după obiceiul ei la una din temniţe şi neaflând pe nimeni, a umplut văzduhul de plângere şi de tânguire. Şi, fiind întrebată de ostaşii ce se întâmplaseră acolo, pentru ce se tânguieşte astfel, ea a răspuns: ***"Caut pe robii Dumnezeului meu, care erau ieri într-această temniţă şi acum nu ştiu unde sunt".*** Iar ei aflând că este creştină, îndată au luat-o şi au dus-o la Flor, ighemonul Iliricului şi întrebând-o ighemonul dacă este creştină, ea a răspuns: ***"Cu adevărat sunt creştină şi ceea ce-ţi este urâciune, aceea îmi este iubit, iar numele creştinesc, care la voi este de hulă, acela îmi este de cinste şi de laudă".***

După ce s-a înştiinţat ighemonul despre patria şi despre bunul ei neam, fiind din Roma şi din neam luminat, a întrebat-o: "Dar ce te-a silit pe tine la aceasta de ai lăsat Roma, patria cea prea slăvită şi ai venit aici?"

Răspuns-a sfânta: ***"Ce altceva, decât glasul Domnului meu, Cel ce mă cheamă către El, că, Aceluia urmând, am lăsat patria şi prieteni şi luând crucea Hristosului meu, cu picioarele grabnice şi vesele am pornit în urma Lui".***

Zis-a ighemonul: "Unde este Acela pe Care Îl numeşti Hristos?"

Răspuns-a sfânta: ***"Nu este loc care să nu aibă pe Hristos, căci este în cer, este în mare, este pe pământ, este încă şi în toţi cei ce-L cheamă şi se tem de El, luminându-i la minte şi totdeauna petrecând împreună cu dânşii".***

Zis-a ighemonul: "Unde sunt aceia care se tem de Hristosul tău, despre Care grăieşti? Spune nouă ca să-i ştim".
Sfânta a răspuns: ***"Până acum au fost împreună cu noi pe pământ cu trupul, iar acum lăsând cele de jos, sunt în ceruri şi privesc la noi din înălţime. Pentru că moartea ce au primit pentru Hristos, le-a mijlocit aceasta, într-al căror număr doresc să fiu numărată şi eu şi poftesc a merge pe aceeaşi cale, pe care au mers ei".***

Neputând ighemonul a-i face vreun rău, fiind romană de neam mare, mai înainte până nu va înştiinţa pe împărat pentru dânsa, a scris toate cele ce ştia despre Anastasia şi a trimis la Diocleţian. El ştia prea bine pe părinţi, pe bărbatul ei şi pe

dânsa şi înţelegând cum că risipeşte averea rămasă de la părinţii săi, miluind pe creştinii cei săraci, vrând s-o ia de la dânsa, ca s-o moştenească el, a poruncit s-o aducă înaintea sa. Văzând-o, îndată a început a o întreba de avere, iubind mai mult bogăţia decât pe zeii săi. Şi zicea: "Unde sunt vistieriile care ţi-au rămas de la tatăl tău?"

Sfânta a răspuns: ***"De mi-ar fi rămas ceva din vistieriile şi averile moştenite, prin care aş fi putut sluji mai mult robilor Hristosului meu, apoi nu m-aş fi dat în mâinile celor ce caută sânge creştinesc. Dar de vreme ce le-am împărţit pe toate, precum se cădea şi mi-a rămas numai singur trupul, acum şi pe dânsul mă sârguiesc a-l aduce în dar Hristosului meu".***

Împăratul văzând vorba ei cea liberă şi pricepând într-însa mărimea sufletului cel cu bărbăţie, apoi nenădăjduind a o birui cu cuvinte, nici a lua ceva din bogăţia ei, de a cărei împărţire auzise, se temea a se da mai mult în vorbă cu dânsa, ca să nu fie ruşinat de cuvintele ei cele înţelepte. Deci a poruncit să o ducă la eparh, zicând: "Nu se cuvine mărimii împărăteşti a vorbi cu o femeie fără minte".

Şi a început eparhul a vorbi către dânsa cu cuvinte de pace, zicând: "Pentru ce, o! femeie, nu voieşti a aduce jertfă zeilor, precum aducea tatăl tău şi de ce, lăsându-i pe dânşii, cinsteşti pe Hristos? Ori nu ştii că S-a născut din iudei şi a fost omorât de ei ca un făcător de rele?"

Anastasia zise: ***"Şi eu am avut în casa mea zei şi zeiţe de aur, de argint şi de aramă şi i-am văzut că sunt deşerţi, fiind numai odihnă a păsărilor, sălaş al păianjenilor şi al muştelor. De aceea, luându-i, i-am aruncat în foc, scăpându-i de necinstea păsărilor, a păianjenilor şi a muştelor şi mi-au ieşit din foc bani de aur, de argint şi de aramă. Cu acei bani am hrănit pe mulţi flămânzi, pe cei goi i-am îmbrăcat, pe cei neputincioşi i-am ajutat şi pe cei ce le trebuiau câte ceva i-am îndestulat; şi aşa pe zeii cei ce stau deşerţi şi fără nici o treabă, i-am făcut multora de trebuinţă".***
Eparhul a strigat cu mânie: "Acest lucru al tău, fără de Dumnezeu, nici nu voiesc a-l auzi cu urechile".

Sfânta, râzând, a zis: ***"Mă mir de înţelepciunea ta, o! judecătorule, că numeşti faptele mele fără de Dumnezeu. Căci, de ar fi fost în acei idoli fără suflet măcar numai o simţire sau o putere oarecare, apoi ce i-ar fi oprit a se scăpa din mâinile celor ce-i sfărâmau sau să facă izbândă asupra acelora sau chiar de la voi să fi cerut ajutor? Dar nici ei singuri nu ştiau că rabdă ceva".***

Judecătorul, tăind vorba, a zis: "Prea dumnezeiescul nostru împărat a poruncit ca toate cuvintele deşarte lăsându-le, din două să alegi una: sau să te pleci să jertfeşti zeilor, sau să te pierdem rău".

Sfânta a răspuns: "A muri pentru Hristos nu este pieire, ci odihnă în viaţa cea veşnică".

După mai multe cuvinte zise unul împotriva altuia, eparhul, văzând că sfânta este neînduplecată, s-a dus şi a spus împăratului. Diocleţian, mâniindu-se foarte şi gândindu-se ce va face cu dânsa, unul din sfetnici l-a sfătuit ca s-o dea lui Ulpian, arhiereul Capitoliei, ca acela sau cu cuvinte să o înduplece sau să o silească prin munci, iar de nu se va pleca, să o piardă prin moarte şi toată averea ei, câtă a mai rămas, să se ia la Capitoliu. Plăcându-i împăratului acest sfat, a trimis îndată pe Anastasia lui Ulpian, mai marele tuturor slujitorilor idoleşti.

Luând-o, Ulpian a dus-o cu cinste în casa sa, vrând cu vicleşug a o îndupleca mai lesne decât cu îngroziri. Şi, după multe vorbe sfătuitoare şi linguşitoare, a pus înaintea ei de amândouă părţile lucruri potrivnice, toate cele frumoase ale lumii acesteia şi toate uneltele de muncă, care sunt înfricoşate vederii. De o parte pietre scumpe, iar de alta săbii ascuţite de amândouă părţile; aici paturi de aur şi de cristal, împodobite cu aşternuturi de mult preţ, iar dincolo paturi de fier arse, pline de cărbuni aprinşi. De o parte gherdanuri, cercei şi diferite feluri de podoabe de aur şi de mărgăritar, iar de alta obezi, lanţuri şi legături de fier; aici oglinzi luminate şi toate cele ce sunt de trebuinţă spre împodobirea femeiască, iar acolo piepteni de fier, gătiţi spre dărăpănarea trupului, cleşti şi ţepi de fier pentru ruperea lui. De o parte haine frumoase şi foarte scumpe, iar de alta hârburi şi pânze aspre cu care s-au obişnuit muncitorii a freca rănile mucenicilor.

Pentru ce a făcut aceasta acel om viclean şi maestru? Pentru ce a pus împotriva celor frumoase, pe cele înfricoşate, împotriva celor de bucurie, cele de scârbă şi împotriva celor moi, pe cele aspre? Ori ca să înşele, ori ca să înfricoşeze cu acestea pe mireasa lui Hristos, care nu băga seama de amândouă: nici pe cele frumoase nu le poftea, nici de cele aspre nu se temea ca să fugă, ci se pleca cu mai mare voinţă spre uneltele de muncă, decât către podoabele cele scumpe femeieşti. Şi ce a sporit ticălosul? Numai în ceea ce zicea proorocul: "şi a minţit strâmbătatea". Căci toate acelea neştiind el, le-a rânduit spre a sa ruşinare şi înfruntare, iar de aici s-a văzut cea mai mare bărbăţie şi dragoste pentru Hristos. Apoi că scornirea şi măiestria lui este deşartă şi în zadar şi-a arătat vicleşugul şi înşelăciunea. Şi a zis el către sfântă: "Alegeţi din amândouă părţile ceea ce doreşti".

Atunci Anastasia, căutând spre cele lumeşti, a zis: "Ale tale sunt acelea, diavole şi ale celor ce slujesc ţie, cu care împreună vei fi dat veşnicei pierzări". Apoi, uitându-se la lanţuri şi la toate uneltele de muncă a zis: "Cu acestea, înfăşurându-mă, mai frumoasă şi mai plăcută mă voi face şi mă voi arăta lui Hristos, prea iubitul meu Mire, pe acestea le voiesc, iar pe acelea le trec cu vederea. Pe acestea le caut, iar de acelea mă lepăd, pe acestea le iubesc pentru Domnul meu cel iubit, iar pe acelea le urăsc şi le scuip".

Arhiereul, cruţând-o şi sperând încă, i-a dat trei zile de gândire. Dar muceniţei, părându-i greu aceasta, a zis: ***"Pentru ce întârzii vremea, pentru ce nu mă munceşti îndată? Ce mai voieşti să auzi de la mine, decât aceasta ce zic acum: zeilor tăi nu voi jertfi, iar voii tale şi împăratului tău, nu mă voi supune, ci voi aduce laudă şi jertfă Împăratului cerurilor, Dumnezeului meu celui fără de moarte, pentru Care îmi pun sufletul şi trec cu vederea muncile tale, ca să câştig pe Hristos, Care este viaţa veşnică?"***

Arhiereul idolesc a zis: "Au doară şi tu îţi alegi moarte asemenea cu a Hristosului tău, nebuno?"

Iar muceniţa, auzind de moartea lui Hristos, s-a umplut de bucurie şi a zis: ***"Amin, amin, fie mie aceasta, Hristoase, Împărate!"***

Atunci a întrebat arhiereul: "Ce este cuvântul acesta, amin?".

Răspuns-a sfânta: ***"Tu nu eşti vrednic nici a înţelege cuvântul acesta, nici a-l grăi, că nimeni din cei cu minte, nu toarnă mirul cel de mult preţ în vasul putred".***

Deci, a poruncit Ulpian să o ducă pe dânsa până în trei zile la nişte femei cunoscute ale ei, care îi erau mai înainte vecine şi prietene, ca să o înduplece pe dânsa cu vorba lor şi să-i moaie inima ei, ca să se întoarcă la zeii părinteşti. Şi ce nu-i făceau acele femei viclene şi necurate? Câte cuvinte, câte sfaturi linguşitoare şi graiuri ispititoare care sunt obiceiurile femeilor, nu turnau în urechile ei, aducându-i aminte de frumuseţile şi dulceţile lumii acesteia? Dar ea n-a auzit nimic şi în cele trei zile n-a băgat nimic în gură, nici apă, nici mâncare, ci a petrecut neîncetat strigând în inima sa către Hristos, Mirele său.

Văzând Ulpian, după cele trei zile, pe Sfânta Anastasia că tot Îl mărturiseşte pe Hristos, şi stă ca un stâlp neclintit, ca un munte nemişcat, a judecat-o şi a dat-o la munci. Dar mai întâi a poftit ticălosul (rănindu-se de frumuseţea ei) să întineze pe

porumbiţa lui Hristos cea curată. Dar când a vrut să se atingă de dânsa, îndată a orbit şi mare durere a cuprins capul lui, încât răcnea ca un nebun şi striga către zeii săi, cerând ajutor. Şi a poruncit să-l ducă în capiştea idolească, nădăjduind că va dobândi vindecare de la aceia cărora le slujea, dar a primit în loc de ajutor, mai mare vătămare şi în loc de viaţă, moarte. Că acolo rău şi-a lepădat sufletul său şi s-a dus în iad la zeii săi şi a mers vestea despre minunea aceea la multe popoare, iar Sfânta muceniţă Anastasia a fost eliberată.

Ieşind de acolo, a mers la Teodotia, cea mai sus pomenită, sora ei duhovnicească, care petrecea în casa lui Levcadie, comitul şi i-a povestit toate cu de-amănuntul câte a răbdat şi minunea ce a făcut Dumnezeu, precum şi mila ce a arătat spre dânsa.

Apoi, după puţine zile, a venit şi comitul, întorcându-se din Bitinia şi iarăşi silind-o în chipul cel dintâi pe Teodotia, cu cuvinte bune şi cu îngroziri, o îndemna pe ea către amândouă fărădelegile, adică către necuraţii idoli şi către necurata nuntă. Văzând cum că nimic nu sporeşte, apoi înştiinţându-se şi despre Anastasia, care era acolo, s-a umplut de mare mânie şi îndată luând pe Anastasia şi legând-o, a dat-o judecăţii. Pe Teodotia, împreună cu copiii săi a trimis-o legată la Nichita, antipatul Bitiniei, spunându-i prin scrisoare toate cele despre ea.

Adusă fiind fericita Teodotia la antipatul acela şi în divan fiind întrebată şi fiind îngrozită cu munci grele, fiul ei cel mai mărişor, cu numele Evod, a zis atunci: "Noi, o! judecătorule, nu ne temem de muncile omeneşti, care s-au obişnuit a mijloci trupului nestricăciune, iar sufletului nemurire, ci ne temem de Dumnezeu Care are putere să piardă sufletul şi trupul în gheena cea de foc!" Iar judecătorul îndată a poruncit ca înaintea maicii sale să-l bată pe copil cu vergi până la sânge. Maica, privind la aceea, se bucura şi întărea pe fiul său cu cuvinte ca să rabde cu bărbăţie.

După aceasta a dat pe sfântă unui om desfrânat şi înverşunat, cu numele Ertac, căruia îndată ce s-a apropiat de dânsa, i s-a schimbat faţa şi a început a-i curge sânge din nas. Apoi a strigat către antipat: "Vai mie, cum am pus mâna pe Teodotia, am văzut un tânăr încuviinţat şi prea strălucit, care mi-a dat o palmă atât de tare încât mi-a zdrobit nările".

Acestea auzindu-le neînţelegătorul acela şi o minune ca aceasta văzând-o, în loc să cunoască pe Dumnezeu, Care păzeşte curăţenia celor cu întreagă înţelepciune, el mai vârtos a înnebunit şi nu a crezut, ci a socotit că este vrăjitorie şi ispitea pe

muceniţă cu înfricoşări, zicând: "De nu te vei închina nemuritorilor zei, vei vedea înjunghiaţi înaintea ta pe iubiţii tăi fii".

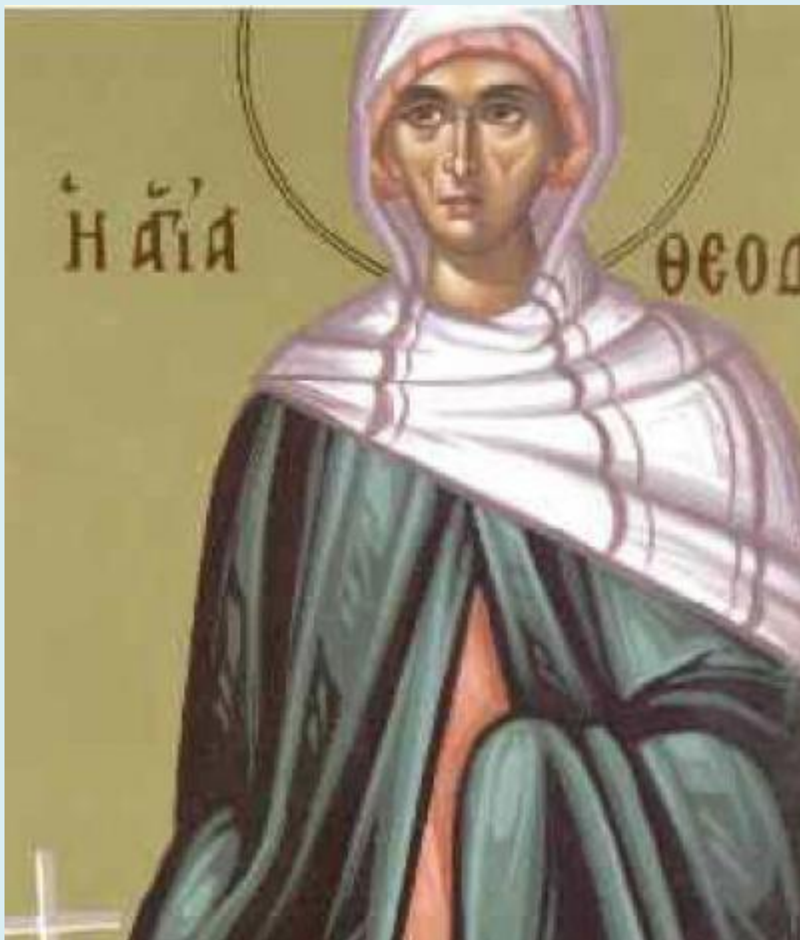
Iar sfânta a zis: "Aceasta o şi doresc, ca fiind vie, să trimit către Stăpânul Hristos pe fiii mei, la limanul cel mântuitor şi atunci şi eu să le urmez, ca împreună să ne veselim totdeauna".

Cuvintele acelea foarte mult au tulburat pe tiran. Pentru aceea a poruncit să ardă un cuptor, în care a intrat maica cu fiii, bucurându-se şi mulţumind Domnului. Şi astfel şi-au dat sfintele lor suflete în prea curatele Lui mâini. În acest chip Sfânta Teodotia, cu fiii săi, au primit fericitul sfârşit.

Sfânta Anastasia, vindecătoarea de răni, în acea vreme era ţinută în legături la ighemonul Iliricului. Acela fiind iubitor de aur şi auzind că Anastasia este din cei bogaţi şi are avere multă, a chemat-o la o parte şi i-a zis: "Te ştiu pe tine o, femeie, că eşti bogată şi eşti credincioasă. Deci, ascultă porunca Hristosului tău, Care vă porunceşte să treceţi cu vederea toate bogăţiile şi să vă faceţi săraci. Lasă-mi bogăţia ta, împlinind astfel porunca lui Hristos şi din mâinile noastre te vei elibera; apoi, fără de temere şi neoprită, vei sluji Dumnezeului tău".

Prea înţeleapta Anastasia la aceasta a răspuns cu bună înţelegere: "Dar o! judecătorule, este în Evanghelie zis de Hristosul meu: Vindeţi averea ta şi o dă săracilor şi vei avea comoară în cer. Dar tu, fiind bogat, cine ar fi atât de nebun ca să-ţi dea ţie bogăţiile, care sunt ale săracilor. Aceluia ce vieţuieşte în desfrânări şi mâncăruri bune, cine ar fi atât fără de minte ca să-ţi dea ţie hrana celor flămânzi? De te voi vedea pe tine flămând şi însetat, gol şi bolnav şi aruncat în temniţă, atunci cu cuviinţă voi face ţie ceea ce ni se porunceşte nouă de Hristos".

Ighemonul, mâniindu-se, a închis-o într-o temniţă întunecoasă şi a chinuit-o cu foamea timp de treizeci de zile, dar ea se hrănea cu nădejdea către Hristos, Domnul său, căci Acela îi era hrană dulce şi mângâiere întru strâmtorare. În toate nopţile i se arăta Sfânta muceniţă Teodotia, care umplea inima ei de bucurie şi o întărea. Şi vorbind multe cu dânsa, odată a întrebat-o: "Cum vine ea la dânsa după moarte?". Iar Teodotia i-a spus că sufletelor mucenicilor li s-a dat acest dar deosebit de la Dumnezeu, ca, după ducerea lor de la cele pământeşti, să vină la cei care ar voi să vorbească cu dânşii şi să-i mângâie.

Sfânta muceniţă Teodota

După ce au trecut treizeci de zile, văzând-o ighemonul, că n-a slăbit de foame, ci este sănătoasă şi cu faţa luminată, s-a mâniat asupra celor ce au străjuit-o, socotind că i-au dat hrană şi închizând-o într-o temniţă mai întunecoasă, pecetluind-o cu pecetea sa şi punând strajă mai credincioasă, alte treizeci de zile a chinuit-o cu foame şi cu sete. Iar ea ziua şi noaptea se hrănea şi se adăpa cu lacrimi, neîncetat rugându-se lui Dumnezeu.

Scoţând-o după aceasta şi văzând neschimbarea feţii ei, a osândit-o la moarte, împreună cu alţi osândiţi, pentru felurite faceri de rele, să se înece în mare. Şi era între dânşii un bărbat drept-credincios, cu numele Evtihian, care pentru Hristos fiind lipsit de toată averea sa, spre aceeaşi moarte îl ducea. Deci, punându-i pe toţi în corabie, i-au dus pe mare. Ajungând în mijlocul mării, ostaşii s-au suit într-o barcă ce era pregătită pentru dânşii, iar corabia cu osândiţi, sfredelind-o în multe locuri şi făcând-o să se scufunde, ei au ieşit la mal.

Când era să se înece corabia, deodată cei ce erau în corabie au văzut pe Sfânta muceniţă Teodotia îndreptând corabia către mal şi aşa au plutit fără primejdie. Toţi cei osândiţi, văzând acea minune şi fiind mântuiţi de înecare, au căzut la picioarele celor doi creştini, adică înaintea lui Evtihian şi a Anastasiei, vrând să se facă creştini. Deci, ieşind fără vătămare la mal, au fost învăţaţi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos de către cei doi şi s-au botezat. Toate sufletele care s-au mântuit de înecare şi au crezut în Hristos erau o sută douăzeci. Înştiinţându-se despre aceasta ighemonul şi prinzându-i pe toţi, i-a pierdut cu felurite chinuri. Iar pe Sfânta muceniţă Anastasia a poruncit să o întindă între patru stâlpi, să o lege şi să o ardă cu foc.

Astfel s-a săvârşit nevoinţa pătimirii sale, fericita vindecătoare de răni, dezlegându-se din legăturile cele trupeşti şi ducându-se către dorita uşurare cerească. Iar sfântul ei trup, cerându-l de la femeia ighemonului o oarecare femeie dreptcredincioasă, cu numele Apolinaria, l-a luat nevătămat de foc şi l-a pus în grădina casei sale. Apoi, după o vreme, încetând prigoana, a ridicat biserică peste mormântul ei. După mulţi ani acele cinstite moaşte ale Sfintei Muceniţe Anastasia au fost aduse în Constantinopol, spre apărarea şi mântuirea cetăţii şi întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, prea mărit, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Anastasia şi a celor împreună cu dânsa)